

Розділ 1

Kрізь діри в шатрі з морської трави я дивлюся у найблакитніше з-поміж усіх небес — по-літньому блакитнє, плю-середземноморському блакитнє небо — і задоволено зітхаю. Кристіян коло мене, розтягнувся в шезлонзі. Мій чоловік — мій сексуальний і вродливий чоловік, без сорочки і в обрізаніх джинсах — читає книжку, що пророкує крах західної банківської системи. Схоже, від неї неможливо відірватися. Давно вже я не бачила, щоб він так чимсь захоплювався. Зараз він більше схожий на студента, ніж на успішного генерального директора однієї з найбільших рейтингових приватних компаній у Сполучених Штатах.

Наш медовий місяць добігає кінця, і ми ніжимося на пляжі готелю з великою доречною назвою «Пляж Монте-Карло» в Монако, хоча зупинилися й не цьому готелі. Я розглядаю очі й дивлюся на «Чарінну леді», що стоїть на якорі в бухті. Живемо ми, зрозуміло, на борті цієї розкішної моторної яхти. Побудована 1928 року, вона чудово тримається на воді, ця королева серед яхт у бухті. Вона схожа на дитячу заводну іграшку. Кристіян у неї закоханий, і я підозрюю, що йому кортить її купити. Ох ці хлоопчаки з їхніми іграшками!

Відкинувшись на спинку шезлонга, я слухаю на своєму iPod'і мікс від Кристіяна Грея і лінікувато дрімаю, згадуючи його пропозицію. Ох, казкову пропозицію, яку він зробив мені в повітці для човнів... Майже відчуваю пахиці польових квітів...

— **МОЖЕ, ОДРУЖИМОСЯ ЗАВТРА?** — стиха шепоче мені на вухо Кристіян. Я розкинулася, поклавши голову йому на груди, у заквітчаному бударі човна, зморена від жагучого кохання.

- М-м-м...
- Це «так»? — він обнадієний і здивований.
- М-м-м...
- Чи «ні»?
- М-м-м...
- Відчуваю, як він усміхається.

— Ми Стіл, ви не можете говорити розбірливо?

Тепер уже я всміхаюся.

— М-м-м...

Він смеється, мідно мене обімає і цмокає у маківку.

— Тоді завтра, у Вегасі.

Я сонно піднімаю голову.

— Не думаю, що моїм батькам це дуже сподобається...

Він легенько тарабанить пальцями по моїй голій спині.

— Що ти хочеш, Анастасіє? Вегас? Великого весілля з усіма належними атрибутами? Зізнавайся.

— Ні, великого не хочу. Тільки другій рідній, — я диваюся на нього і не можу відірвати погляду, зворушенна благальним виразом у сяйливих сірих очах, і думаю собі: «А що хоче він?»

— Гаразд, — киває Кристіян. — Де?

Я знизу плечими.

— А чи не можна зробити це тут? — обережно питає він.

— У твоїх батьків? А вони не заперечуватимуть?

Він пиркає.

— Мама буде на сьомому небі від щастя.

— Гаразд, тут так тут. Мої тато з мамою будуть тільки за.

Кристіян гладить мої коси. Ось воно, щастя. Краще і бути не може.

— Отже, ми визначили, де і коли.

— Але тобі потрібно поговорити з матір'ю.

— Гм-м-м... — усмішка блідне. — У неї буде один місяць. Я надто хочу тебе, аби чекати довше.

— Кристіяне, я же з тобою. І не перший день. Ну, гаразд, місяць, — я цілую його в груди, просто цмокаю, і всміхаюся.

— **ТИ ЗГОРИШ,** — шепоче він мені на вухо, вириваючи з дрімоти.

— Тільки від тебе, — всміхаюсь я. Полуденне сонце перемістилося, і тепер я лежу під його прямими променями. Кристіян усміхається і одним швидким рухом пересуває мій шезлонг у тінь шатра.

— Тримайтеся подалі від середземноморського сонця, місіс Грей.

— Ви такий альтруїст, містер Грей. Спасибі.

— Нема за що, місіс Грей. І я зовсім не альтруїст. Якщо ви згорите, я не зможу до нас доторкнугтися,— він зводить брову, очі його весело сяють, і мое серце переповнюється любов'ю.— Але, вважаю, ви і самі це знаєте, тож смієтесь з мене.

— Неваже? — я роблю великі очі, приираючи цинотливого вигляду.

— Еге ж, саме це ви і робите. Причому часто. І це лише одна з тих численних дрібниць, які мені так у вас подобаються.— Він нахиляється і цілує мене, захоплюючи і покусуючи нижню губу.

— А я розраховувала, що ти натреш мені спину лосьйоном для засмаги... — я скривджену надуваю губи.

— Mісіс Грей, це брудна робота, але... від такої пропозиції відмовитися неможливо. Сядьте,— наказує він хрипким голосом.

Я скоряюся, і він починає втирати мені в шкіру лосьйон. Руки некваліві, пальці сильні й спритні.

— Ти і справді красуня. Мені з тобою пощастило,— бурмоче він і, розтираючи лосьйон, легенько торкається пальцями грудей.

— Так і є, містере Грей, пощастило... — я непомітно позираю на його з-лід вій.

— Скромність вам до лиця, місіс Грей. Переверніться. Хочу попрацювати з вашою спинкою.

Я з усмішкою перевертаюся, і він розстібає задню лямку моого страшенно дорогого бікіні.

— А як би ти почувався, якби я загоряла топлес, як інші жінки на пляжі?

— Мені б це дуже не сподобалося,— не замислюючись, відповідає Кристіян.— Здається, на тобі й так дуже мало одяту... — Він нахиляється і шепоче мені на вухо: — Не спокушай долю.

— Це виклик, містере Грей?

— Аж ніяк, місіс Грей. Лише констатація факту.

Я зіткнуло і хитаю головою. Ох, Кристіян... мій схіблений на ревнощах тиран!

Скінчивши, він лякає мене нижче спини.

— Досить з тебе, красуне.

Його вірний супутник «BlackBetty», що не знає ні сну, ні спинчину, неголосно дзижичить. Я хмурюся, він усміхається.

— Це конфіденційно, місіс Грей,— Кристіян зводить брови, приираючи поважного вигляду, лякає мене ще раз і повертається в шезлонг.

Моя внутрішня богиня муркоче. Може, увечері ми ще влаштуємо нескромну виставу для обраних. Вона хитро усміхається, піднімає брову. Я всміхаюся і, заплющивши очі, поринаю в пообідню дрімоту.

— *MAM'SELLE? UN PERRIER POUR moi, un Coca-cola light pour ma femme, s'il vous plaît? Et quelque chose à manger. Laissez-voir la carte*.

Гм-м-м... Кристіян так вільно розмовляє французькою — це мене й будить. Мружачись од яскравого сонця, я розплушую очі й бачу Кристіяна — він дивиться на мене, а в цей час молоду жінку в формі іде з тацею в руках, спокусливо похитуючи високим блондинистим «хвостиком».

— Пити хочеш? — питає він.

— Так,— сонно бурмочу я.

— Так і дивився б на тебе день. Утомилася?

Я збентежено червонію.

— Не виспадає.

— Я тож,— він усміхається, відкладає «BlackBetty» й підвідиться. Шорти трохи сповзли, і під ними видно плавки. Кристіян знімає шорти, скидає капці, і я забиваю про все на світі.

— Ходімо скупаємося,— Кристіян протягує руку, а я зацепінно диваюся на нього знизу вгору.— Поплаваємо? — Питає він, трохи скінливці голову набік, з лукавим виразом на обличчі. Я мовчу, і він поволі хитає головою.— Здається, тебе пора струснути...

Кристіян раптом опиняється поруч, нахиляється і хапає мене на руки. Я вишу — радше від несподіванки, ніж од страху.

* Мадамуазель? Будь ласка, для мене перро, для моєї дружини кока-колу-лайт. І що-небудь поїсти. Дозвольте меню (*фр.*).